

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Благоевград, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шести април през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500237 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК във връзка с чл. 317 от ГПК.

Образувано е с въззивна жалба пред Окръжен съд Благоевград, от А. С. А.,
ЕГН ***** с адрес: гр. С., ул. „С.“, № *, вх. *, представляван от адв.Ч.
П. В., с която се иска отмяна на Решение №220/02.11.22г., по гр. дело
№1199/21г., по описа на РС - Сандански/с което се ОПРЕДЕЛЯ по иска на М.
Д. Я., с ЕГН-*****, и Д. И. Я., с ЕГН-*****, и двамата от гр.Г. Д.,
ул. “****”, № *, срещу А. С. А., с ЕГН-*****, от гр.С., ул. “С.“, №*, вх. *,
РЕЖИМ НА ЛИЧНИ ОТНОШЕНИЯ с Е. А. А., с ЕГН-*****, и Д. А. А.,
с ЕГН-*****, както следва: В продължение на 6 (шест) месеца от
влизване на решението в сила М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат
внучките си Е. А. А. и Д. А. А. всеки втори съботен ден от месеца, по
местоживеене на децата, за времето от 10,00 часа до 12,00 часа, като
контактите между бабата и дядото и техните внучки се осъществява в

присъствието на бащата на децата- А. С. А., и на психолог, а след изтичане на този шестмесечен период М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат внучките си Е. А. А. и Д. А. А. в продължение на 6 (шест) месеца всеки втори съботен ден от месеца, по местоживее на децата, за времето от 10,00 часа до 14,00 часа. След изтичане на една година от влизане на решението в сила М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат и взимат при себе си децата Е. А. А. и Д. А. А. всеки втори съботен и неделен ден от месеца, за времето от 10 часа на съботния ден до 16 часа на неделния ден, с преспиване на децата при бабата и дядото, както и една седмица през лятото-в периода от края на учебната година до началото на следващата учебна година, като седмичният период не следва да съвпада с платения годишен отпуск на бащата, който следва да уведоми до 30.04. писмено бабата и дядото на децата кога ще ползва този му вид отпуск, а ако до този срок бащата не уведоми бабата и дядото те имат право да определят седмицата, през която ще вземат децата при себе си, като уведомят бащата писмено до 30.05. Децата се взимат от дома на бащата и се връщат обратно там от М. Д. Я. и Д. И. Я., освен ако не се споразумеят предварително с бащата за друго/, като нищожно и неправилно и да постанови такова, с което предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

Наведени са доводи, че неправилността на решението, се дължи както на неправилно възприета от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така и на погрешни правни изводи.

Твърди се, че категорично не са обсъдени и взети под внимание всички доказателства събрани и приети по делото, съдът е използвал общи формулировки без да отчита спецификите на конкретният случай, а решението съдържа тежки пороци, като вътрешни противоречия между записаното в мотивите и в диспозитива, което не дава възможност за определяне на действителната воля на съда относно режима на лични отношения между ишците и малолетните деца и създава неминуеми предпоставки за конфликти между бащата на децата и ишците, които като страни по делото са във фактическа невъзможност да изпълнят решението на съда.

Посочва се, че в обстоятелствената част на решението си, съдът е приел, че „след влизане в сила на решението за период от 6 месеца контактите на ишците с техните внучки следва да бъде по местоживее на децата веднъж

месечно в почивен ден, по два часа ... в присъствието на бащата и на психолог, а следващите 6 месеца - веднъж месечно по местоживеене на децата за период от 4 часа, без присъствието на бащата и на психолог. “

В същото време се посочва, че в диспозитивната част на съдебното решение е записано, че „В продължение на 6 месеца от влизане на решението в сила М. Я. и Д. Я. имат право да виждат внучките си Е. А. и Д. А. всеки втори съботен ден от месеца, а след изтичане на този шестмесечен период М. Я. и Д. Я. имат право да виждат внучките си Е. А. и Д. А. в продължение на 6 месеца всеки втори съботен ден от месеца...”

Предвид горното, категорично смята, че в случая е неприложима възможността за поправка на очевидна фактическа грешка, тъй като е невъзможно да бъде определено кое от двете отсъждания е действителната воля на съда - ищците да виждат внучките си веднъж месечно или два пъти месечно, какъвто е смисъла на „всеки втори съботен ден от месеца“.

Посочва се, че по реда на чл.247 ГПК подлежат на поправка допуснати от съда очевидни фактически грешки, изразяващи се в несъответствие между формираната истинска воля на съда и нейното изразяване в текста на решението. По този ред се отстраняват и несъответствия, изразяващи се в погрешно изписване на имена, номера, граници на спорен имот. Твърди се, че по реда за поправка на очевидна фактическа грешка не може да бъде променена формираната воля на съда, нито да бъдат допълвани мотивите на решението.

Счита, че в случая е налице нищожност на съдебното решение. Посочва, че легалното определение на понятието „нищожност” на съдебен акт няма нито в ГПК, нито в друг закон, а е изведено от теорията и практиката. Нищожност е налице, когато решението е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма или неподписаното решение и абсолютно неразбираемостта на решението, какъвто е и настоящият случай. Нищожност е налице при особено съществени пороци, между които е и абсолютна неразбираемост на волята на съда, когато тя не може да бъде изведена и по пътя на тълкуването, вкл. по чл. 251 ГПК, или чрез поправяне по чл. 247 ГПК. Като основание за нищожност на съдебния акт абсолютната неразбираемост предполага волята на съда да е неясна до такава степен, че и при тълкуване да не може да се установи какво

точно постановява съдът. /Решение № 100 от 07.08.2019 г. по гр.д. № 2882 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 1-во гр. Отделение/

В този смисъл, при наличието на такъв порок въззивният съд се произнася служебно, като прогласява изцяло нищожността на решението (нищожното съдебно решение не може да влезе в сила поради необжалването му, то не може да породи сила на пресъдено нещо, изпълнителна сила нито конститутивно действие). Посочва се, че наличието на такава фрапираща неяснота в първоинстанционното решение е абсолютна предпоставка за ескалиране на отношенията между страните по делото, когато се стигне до изпълнение на решението, и ищците желаят да упражняват допуснатите им лични отношения два пъти месечно, а другата страна настоява, че им е присъдено виждане с децата само веднъж месечно. Твърди, че това ще доведе до много силно влошаване на вече и без това изострените отношения между страните.

В случай, че решението не бъде провъзгласено за нищожно с всички произтичащи от това последици, моли то да бъде отменено като неправилно поради следните съображения:

Твърди се, че не са изпълнени задължителните предпоставки за уважаване на иск с правно основание чл.128 СК. Преченето или възпрепятстването за осъществяване на личен контакт между ишците и непълнолетните деца, от страна на ответника А. А. е първата необходима предпоставка, за да бъде уважена исковата претенция по чл.128, ал.1 СК. Твърди се, че абсолютно неоснователно от първоинстанционният съд е прието, че в случая от събраните по делото доказателства е установено наличието на сочената предпоставка. Посочва се, че ответникът А., многократно пред съда е заявил, че не се противопоставя на контактите на децата с ишците, а само и единствено изпълнява волята на децата си, които ясно заявяват, че не желаят да имат лични отношения и контакти с ишците.

Посочва се, че поради подробно изложените и напълно доказани обстоятелства довели до нежелание на Е. А. да има лични контакти с баба си и дядо си и воден единствено от преценката за най-добър интерес на децата си, основана на желанията и чувствата им, психически и емоционалните им потребности и многобройни консултации с психолози, като техен баща и понастоящем единствен жив родител, А. А. се опитва да запази психиката и

здравето на децата си, като към настоящият момент не заставя децата си да осъществяват такива контакти против ясно изразената им воля. Сочи се, че в случаите, когато родителят не само не препяства, но и насърчава контактите на детето с неговите баба и дядо, като ги окуражава да се обалят по телефона - едно добро начало за създаване на лични отношения, то съдът следва да съобрази това обстоятелство. (Решение № 18 от 25.02.2020 г. по гр. д. № 2541 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение)

Посочва, че втората предпоставка за уважаване на иска по чл.128, ал.1 СК е осъществяването на тези контакти да е в най - добър интерес на детето. Твърди се, че от доказателствата по делото е установено, че малолетната внучка на ишците Е. А. не иска да се среща с тях - таи страх и негативизъм следствие на нещата, на които е била свидетел от страна на ишците. Детето не се страхува от реакцията на баща си, напротив страхува се от баба си и дядо си. Твърди се, че формираният от първоинстанционният съд извод, че не са налични по делото никакви данни, които да бъдат опора за извод за опасност от рисково общуване между бабата и дядото и техните внучки е абсолютно неправилен и противоречащ на събраните доказателства. Именно защото в това производство трябва да се търси най-добрият интерес на децата, всички доклади и експертизи сочат, че „Я.и трябва да проведат продължителна психологическа работа с цел усвояване на приемливо поведение за възстановяване на контактите си с двете деца, по начин най-добър за малолетните Е. и Д., с цел гарантиране на емоционалния и психически комфорт на двете деца“. Посочва се, че такава консултация обаче не беше доказано, че те действително са търсили, още по-малко, че провеждат някакво лечение с цел постигане на препоръчаните резултати. Твърди се, че по-лошото е, че те сами дори не смятат, че имат нужда от подобна помощ, като демонстрират тотална липса на самокритичност и търсят вината изцяло извън себе си. Сочи се, че това поведение е не само деструктивно, но и много опасно крехката психика и формираща се ценностна система на двете деца. Твърди се, че тази част от заключението дори не е обсъдена в първоинстанционното решение, като съда по никакъв начин не е коментирал необходимостта ишците да работят с психолог и колко време да го правят, преди да им бъде определян режим на лични отношения против волята на децата. Напротив, посочва се, че първоинстанционният съд абсолютно нелогично е записал в своето решение, че ответника, баща на децата „следва

да не показва наранеността си от поведението на ищеца спрямо него, тъй като това би наранило децата“. Твърди се, че по делото няма каквито и да било данни за какъвто и да било израз на негативно отношение от страна на А. А. спрямо ищите, което отношение би могло да повлияе на децата. Напротив, посочва се, че има достатъчно данни, че той е обект на множество скандали от страна на ищите и че те разпространяват клевети по негов адрес, за което той само и единствено защитава правата си по съдебен ред, а ищецът Д. Я. е осъден на първа инстанция за извършване на престъпление срещу бащата на децата.

Излагат се доводи, че изводите на първинстанционният съд досежно най-добрият интерес на децата са абсолютно погрешни, поради следните причини:

Посочва се, че според т. 3 от ППВС № 1/12.11.1974 г., което не е изгубило сила и при действието на сегашния СК, под "интереси на децата" се разбират всестранныте интереси на децата по тяхното отглеждане и възпитание - формиране на трудови навици и дисциплина, подготовка за общественополезен труд и изобщо изграждането на детето като съзнателен гражданин. Сочи се, че определянето на мерки за лични отношения на бабата и дядото с детето, съобразно чл. 128 СК, е обусловено от конкретната преценка за интереса на детето. Интересът на детето е винаги нещо конкретно, тъй като е интерес на отделна личност. Съгласно §1, т. 5 ДР на Закона за закрила на детето, преценката за най-добър интерес на детето се основава на желанията и чувствата му, физическите, психически и емоционални потребности, възрастта, пола, миналото и други негови характеристики, опасността или вредата, която му е причинена или има опасност да бъде причинена, както и всички други обстоятелства, имащи отношение към детето. Твърди се, че мерките за лични отношения на бабата и дядото с детето следва да се определят при съвкупната преценка на посочените обстоятелства.

Обстоятелствата, които първоинстанционният съд не е взел под внимание при формиране на решението си, а които категорично е следвало да бъдат оценени и преценени според жалбоподателя са следните:

Относно Е. А.:

Желанията и чувствата - показания на Е. А. са категорични и последователни

в една единствена посока - нежелание за каквито и да било контакти с ищците Я.и. Разказвайки различни истории детето илюстрира нагледно едни нездравословни и дори токсични отношения на Я.и спрямо вече покойната и майка, спрямо малката и сестра и нерядко спрямо нейният баща. Посочва се, че буди много сериозно притеснение, как дори в присъствието на децата, Я.и говорят и вършат неприемливи неща, като да нанасят удари по главата на болната си дъщеря Румяна Я. пред очите на самата Е. А., да използват епитети като „луд“ и „ненормален“ за малката и сестра, да обиждат пред очите и другата и баба, като я наричат „мумия“ и не на последно място да обвиняват публично нейният баща и най-близък човек, че е убил майка и, защото искал да и вземе апартамента. Посочва се, че подобни случаи са неприемливи в каквато и да било среда, а когато това се случва пред очите на малолетни деца, това поведение е опасно за крехката им детска психика. Сочи се, че детето дословно споделя пред съдия следното:

„ - Имам друга баба и дядо, но с тях не искам да съм въобще, защото баба удряше мама, като беше болна, по главата и защото ни настройваше само срещу тате, казваше че заради него е станало всичко, че той е виновен за състоянието на мама.

Мама спеше и изведнъж чух баба М. да вика на мама и отидох да видя и тя удряше много силно по главата и казваше „ставай, аз ли ще ти гледам детето, ставай да направиш нещо за вечеря

Не си спомням хубави моменти с баба М. и дядо Д..

В Гоце Делчев има детски площадки, но не си спомням да са ме водили.

Баба М. казваше, че моята сестра е луда, тя тогава беше на 8-9 месеца, казваше, че е ненормална, защото един път не искаше да се нахрани.

Няма да ми бъде мъчно. Няма как да стане това нещо да им простя, просто никога повече не искам да ги виждам. Мен ме е страх от тях, те удряха мама. Те много добре знаеха, че мама не е добре, знаеха добре какво ѝ се е случвало, не даваха тате да я кара на лекар. Винаги като излизам малко се притеснявам да не ги срещна. Не знам какво ще се случи ако ги срещна. Те напълно разбираха, че майка ми имаше проблеми. Не искам да ги виждам повече.

Малко се притеснявам да не би да искат да ме вземат с тях някъде, за да ме

откарат на Гоце Делчев и някъде другаде. Малко се притеснявам, че няма да ме върнат“

Предвид изложеното по-горе се твърди, че първоинстанционният съд абсолютно едностранчиво е възприел и почти не обсъдил показанията на Е. А., като единствено положителната част, че са я учили да кара колело и са я водили на детска площадка, е взета под внимание, а всичко останало е напълно игнорирано или поради някаква причина е вменено във вина на бащата, който бил допуснал детето да научи такива подробности. Посочва се, че обективно погледнато, въпросът не трябва да бъде дали детето по някакъв начин е научило подробности за отношенията между страните и подробности за смъртта на майка си, а основният въпрос е съдържанието на тези подробности и защо те са от съществено значение за отношенията между Е. А. и нейните баба и дядо.

Твърди се, че е недопустимо, осъзнатото и ясно изразено нежелание на детето да общува с ищите, да бъде игнорирано по този начин, а съда да замества волята му и да го принуждава с един властнически акт да прави неща, които то ясно изразява, че не желае. това не само противоречи на духа на закона, но прекаленото желание на съда да следва буквата на закона и общите постановки на ВКС води до извращаване волята на единственият важен в това производство човек, и пълно незачитане на чувствата и интересите му.

На следващо място, твърди, че съда силно превишава правомощията си, когато в решението разсъждава по въпроса как Е. А. на 10 години е научила казаните от нея неща относно смъртта на майка си. Посочва, че право на бащата е да обясни на дъщеря си истината за смъртта на нейната майка, а и право на детето е да знае. Твърди се, че детето е достатъчно голямо, за да не може да бъде залъгано с приказки или увъртане, а възможността да разбере за случилото се от странични хора е много по-лош вариант, отколкото собственият му баща да му обясни случилото се.

Психическите и емоционални потребности – Излага се, че след смъртта на майка ѝ, Е. А. се намира в много крехко състояние, като се налага ежеседмично да посещава психолог (нещо което беше доказано многократно в процеса), за да успее да преодолее шока от загубата. Препоръките на психолога са, детето да не бъде подлагано на какъвто и да било стрес, защото това само усложнява състоянието ѝ, и задълбочава проблемите. Е. А. сама

споделя, че е била свидетел на упражнено насилие от страна на баба й М. Я. спрямо майка и Р. Я.. При едно от идванията на баба й в гр.Сандански, М. Я. е започнала да удря Р. по главата и да й крещи: „Ставай! Аз ли ще ти гледам детето!“. Това деяние от страна на М. Я. е шокирало малолетната Е. А. до степен, че тази случка се е превърнала в основен спомен и асоциация за нейната баба. В резултат на всички неща, на които е била свидетел от страна на Я. и в резултат на загубата на майка си, Е. А. е развила тикове. След смъртта на майка й, ответникът А. е водил Ема на детски психолог в гр.София. Тиковете й постоянно са се видоизменяли и не спирали, като поради появило се постоянно потрепване в ръцете й се наложил болничен престой в детско отделение по неврология в гр.София. Появили са е и вокални тикове. В опит да се подобри състоянието и тя приема медикаменти, изписани от лекуващия й лекар.

Миналото - в миналото Ема А.а многократно е била свидетел на многобройни скандали предизвиквани от Я., тежки обвинения отправяни към баща и, сцени на насилие, като следствие на това детето е формирало силно чувство на вина, че не е могло да помогне на майка си. Нещо повече, свидетелите разказват и как М. Я. е изгонила бебето Д. А. от дома му - факт неоспорен и необорен от ищците. Твърди се, че нито един от тези факти не беше опроверган с каквито и да било насрещни доказателства.

Относно Д. А.:

Посочва се, че неоправдан риск би могъл да възникне и при определяне на време за лични контакти между бабата и дядото и дете, което не е имало за дълго време контакти с тях; когато емоционалната връзка е прекъсната, а детето все още с неукрепнала психика е поставено в ситуация да общува с тях продължително време. В настоящият случай се сочи, че детето Д.А., която е на 2 години никога не е общувала с ищците и дори не ги познава. Като бебе е била наричана от ищцата М. Я. „ненормална“, „луда“ и с множество други епитети, като отново по инициатива на Я., Д. А. е била изведена от семейството, защото именно тя не е искала да помага в грижите за нея /Д. А./.

Твърди се, че с оглед възрастта на детето следва да бъде преценено какви грижи трябва да бъдат полагани за него и в състояние ли са бабата и дядото да ги полагат; когато детето е в най-ниска възраст, налагаща постоянни грижи, то позволява ли здравословното им състояние да ги окажат - в

противен случай, детето би могло да бъде подложено на неоправдан риск. /Решение № 92 от 27.03.2019 г. по гр.д.№ 4353 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение/. Счита, че едно толкова малко дете има нужда от постоянни грижи и от постоянно наблюдение, за да не се нарани. Твърди се, че по делото по никакъв начин не беше изследвано какви са потребностите и какви грижи трябва да се полагат за нея. Доказването е било съсредоточено само върху по-голямата и сестра Ема А.а, като нуждите на малкото дете са изцяло неглежирани, като тя е присъдена an block заедно със сестра си - нещо абсолютно недопустимо.

Заявява се, че по делото по никакъв начин не е анализирано следното, относно Д. А.:

Ниската и възраст;

Преживени 2 опита за убийство;

Какви грижи се изискват да бъдат полагани за едно дете на 2 години;

- Има ли специални потребности относно лечение;

- Има ли специални потребности относно хранене;

- Има ли специални потребности относно обучение;

- Има ли специални потребности относно обслужване - смяна на пелени за еднократна употреба, къпане, място за спане, като на тази възраст децата обичайно спят в кошара, от която не могат да паднат или излязат сами.

- Съществуват ли опасни за толкова малко дете места в дома на ишците. По останали неизяснени причини, социалният доклад не отговаря на зададените от съда задачи и въпроси, касаещи възможността на ишците да се грижат за внучките си, жилищните условия и по-точно - как се отоплява и охлажда жилището им, разполага ли с отделна стая за децата, какви са условията в тази стая, ако не, къде се налага да спят децата при евентуално посещение в дома на ишците в Гоце Делчев, възможността им да пътуват - няма никакви констатации в тази посока, социален статус и образование - няма никакви данни в тази посока. Пред социалният работник М. Я. не съобщава да има здравословни проблеми, но в справката от НОИ е записано, че получава „пенсия за инвалидност поради общо заболяване“.

Посочва се, че именно липсата на съвкупна преценка на горните

обстоятелства е довело до неправилното решение на първоинстанционният съд.

На следващо място се твърди, че използването на общи формулировки и постановки от практиката на ВКС не може да обоснове правилността на обжалваното съдебно решение. Посочва се, че цитираните текстове от решения на ВКС могат да бъдат полезни само ако са обсъдени и приложени за конкретните специфики на конкретният случай, като сляпото им прилагане води до липса на каквато и да било аргументация на постановеното решение. Така например формулировките - „по принцип бабата и дядото са мотивирани да полагат грижи за отглеждане и възпитание на внуците си и то в техен най-добър интерес“ противоречи изцяло на друг цитат/формулировка използван по-нататък в решението и целящ да оправдае нежеланието на ищеца М. Я. да се грижи за Д. А. - „ обстоятелството, че ищцата е отказвала за дълъг период от време да се грижи за бебето, като се редува с бабата по бащина линия, не е основание да се отхвърли иска по чл.128 от СК, тъй като основната грижа за децата е на техните родители, в която грижа бабите и дядовците само ги подпомагат, а не ги заместват изцяло за продължителен период от време... “

Твърди се, че абсолютно игнорирани са обстоятелствата, които са били вменени в тежест на доказване от страна на ответника и са били напълно доказани, но в последствие са били неглежирани или превратно тълкувани и това са:

Твърдяното психическо състояние на Е. А., след загубата на нейната майка – Посочва се, че това обстоятелство е било доказано с всички събрани доказателства - писмени документи, разкази на свидетелите Д. и И., социалният доклад и становище. Сякаш единствените, които пренебрегват и не се интересуват от нейното психическо състояние са нейните баба и дядо (ищите), които впрочем са подходжали по същият начин и към покойната си вече дъщеря Р. Я. - майка на Е. и Д. А. - преди нейното самоубийство.

Отрицателните качества на ищите и тяхното състояние да общуват с децата – Сочи се, че въпреки стремежа на ищите да дават социално приемливи отговори и да се представят в най-добрата светлина, отрицателните им качества бяха маркирани от няколко независими един от друг източници /доказателства/ и най-вече от това как са възприемани от тяхната внучка. Твърди се, че социалният доклад дава заключение, че възстановяването на

комуникацията на малолетните Е. А. и Д. А. с техните баба и дядо (ищите) трябва да бъде съобразено с възрастта на двете деца, техните преживявания и нагласи спрямо баба им и дядо им и с капацитета и възможностите на семейство Я.и да гарантират адекватни грижи, сигурност, безопасност, емоционален и психически комфорт на малолетните деца. Посочва се, че социалният доклад продължава с изрична препоръка, че е необходимо провеждането на продължителна психологическа работа с децата, за промяна на нагласите им и с Я.и с цел усвояване на приемливо поведение. с цел гарантиране на емоционалния и психически комфорт на двете деца.

Твърди се, че тук първоинстанционният съд отново напълно е игнорирал препоръките на най-важният орган призован в това производство да даде своето заключение. Сочи се, че именно социалната служба казва, че преди да се определят каквито и да било лични отношения ищите трябва да усвоят приемливо поведение, с цел гарантиране на емоционалния и психически комфорт на двете деца. Вместо това се твърди, че съда е преценил да им повери непълнолетните деца без ищите да са отработили каквито и да било негативи и без да са усвоили приемливо поведение. и тук не говорим за поведение към вашата на децата, а за поведение към децата и цялостно общуване в социална среда.

Относно извършено престъпление от Д. Я. срещу бащата на децата А. А. се посочва, че НЧХД № 510/2020 г., по описа на РС - Сандански приключи с осъдителна присъда за Д. Я. затова, че на 29.08.2020 г., около 10:30ч., в гр.Сандански, ул.,„Серес“ №6, в присъствието на пострадалото лице А. С. А. и в присъствието на сестра му С. С. А. и двама негови близки приятели и колеги, служители на МВР, В. М. Б. и Т. П. А., обвиняемият Д. И. Я. е разгласил неистинско, позорно обстоятелство за А. С. А., като обръщайки се лично към него неколkokратно го е нарекъл „Убиец!“, и му е приписал извършването на престъпления, които не е извършил, а именно престъпление по чл.115 от НК „убийство“ и престъпление по чл.127 от НК „склоняване към самоубийство“ като е използвал думите „Ти уби Р.!\", „заради теб си отиде“, „ти си виновен за това, което се случи с нея“, с което от обективна и субективна страна, с форма на вина пряк умисъл, е изпълнил състава на престъпление по чл.147 ал.1 от НК, а именно „Който разгласи позорно обстоятелство за друго или му припише престъпление, се наказва за

клевета с глоба от три хиляди до седем хиляди лева и с обществено порицание.“

Излага се, че присъдата не е окончателна, но е показателна за събраните по делото доказателства и за характеристиката на Д. Я. и пълната му безскрупулност в отношенията си спрямо А. А..

В заключение се обобщава, че въпреки препоръките в социалният доклад и ясните индикации от страна на Е. А. и нейният баща, че поведението на ишците е неприемливо, те не са демонстрирали каквото и да било желание за промяна на това обстоятелство, като видно и от съдебно-психиатричната експертиза те не са самокритични и не търсят решаване на собствените си проблеми, а търсят изцяло вината „извън себе си“ - да се разбира в бащата на децата, ответник в настоящото дело. хвърляйки вината изцяло върху баща им, по никакъв начин не може да обоснове положителното влияние на Я. върху тези деца.

На следващо място се посочва, че демонстрирането на изцяло социално-приемливо поведение и даването на изцяло положителна собствена оценка звучи кухо и заучено, с единствената цел да се получи положително решение по делото. Сочи се, че дори декларацията на Д. Я., че ще се откаже от делото, ако децата не искат да го виждат, е абсолютно лъжлива и целяща симпатия, защото Е. А. много ясно и многократно, при различни поводи и пред различни участници в процеса заявява категорично, че не желае да се среща и комуникира с Я.и, но въпреки това те не са оттеглили исковата си молба.

Посочва се, че щом съд би принуждавал едно малолетно дете, което е изживяло чудовищна травма в живота си, довела до сериозни психични проблеми, да има срещи и контакти, които не желае и от които дори се страхува, то счита, че това няма как да бъде в най-добрият интерес на децата. Посочва се, че ответникът А. А., много ясно е заявил в последното заседание по делото, че ако дъщерите му искат и търсят тези контакти, той не би ги ограничавал, но при положение, че те се страхуват от тези хора и дори не ги познават (какъвто е случаят с Д. А.), негово задължение, като баща е да направи най-доброто за тяхното психическо и физическо здраве.

Поради изложеното иска се от въззивния съд като правен резултат- отмяната

на първоинстанционното решение като вместо него да се постанови решение, с което да се отхвърли изцяло предявеният иск.

Претендират се направените разноски за двете инстанции, в това число адвокатско възнаграждение.

Не се представят писмени доказателства и не се правят доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото не е постъпил писмен отговор.

В съдебно заседание пред въззивния съд въззивникът, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, представя като писмено доказателство по делото копие от присъда № 900203/04.07.22г. на РС – Сандански, ведно с мотивите към нея, от която се установява, че Д. Я. е признат за виновен, за извършено престъпление по чл.147, ал.1 НК, по отношение на А. А..

Въззиваемите, чрез процесуалния си представител счита наведените в жалбата доводи за нищожност на съдебния акт неоснователни. Твърди, че първоинстанционният съд е обсъдил всички доказателства по делото, интереса на децата и е постановил един законосъобразен съдебен акт.

Към доказателствения материал по делото е приобщен социален доклад с изх.№ ПР/Д-Е-С/31-001 от 30.03.23г. на АСП, Дирекция „Социално подпомагане“ – Сандански.

В доклада е отразено, че децата се отглеждат в спокойна и стабилна семейна среда, гарантираща тяхното нормално развитие. Бащата А.А. притежава всички необходими родителски качества, отглежда и възпитава по най- добър начин двете си дъщери. Относно контактите на двете деца Е. и Д. с бабата и дядото по майчина линия не е настъпила промяна – малолетната Е. отказва да контактува с роднините си по майчина линия, а по – малката Д. изобщо не ги познава.

От събраните по делото доказателства се установи следното от фактическа страна: Ищците са баба и дядо по майчина линия на малолетните деца Е. А. А., с ЕГН-*****, и Д. А. А., с ЕГН-*****, които се отглеждат от техния баща А. А., след смъртта на майката Р. Д.Я. на 27.06.20г. Семейството на Е. и Д. А.и живеело в апартамент на Р. Я. в гр.Сандански, а понастоящем в апартамент на техния баща в същия град. М. и Д. Я. живеят в

гр.Гоце Делчев. До кончината на дъщеря си ищците са поддържали отношения със своята внучка Е. Те са ходили в гр.Сандански и Е. е отсядала редовно при тях в гр.Гоце Делчев, водена и прибирана от родителите си. По време на тези престои в дома им Д. и М. Я. са полагали грижи за нея и детето е било видимо щастливо. Двамата са я водили и на детска площадка за игра, а Д. Я. я е учил и да кара колело. След раждането на Д.А., дъщерята на ищците е изпаднала в следродилна депресия и се е налагало да ѝ се помага в грижите за децата. М. Я. е отказала за дълъг период от време да се грижи за бебето, като се редува със св.Е. И. (майка на ответника). Идвала за кратко да помага на дъщеря си. По време на тези посещения М. Я. не е била съгласна с начина на отглеждане на Д., която е смятала за трудно дете, и е прилагала свой режим на хранене и спане на бебето. При срещите между ищците и семейството на ответника е имало скандали, тъй като ищците не харесвали ответника и връзката му с тяхната дъщеря, както и не били съгласни в закупеното от тях жилище майката на ответника да полага грижи за малката им внучка. След смъртта на Р. Я. отношенията между страните и между ищците и майката на ответника, която помага в отглеждането на децата, се изострили, като ищците са отправяли обиди по адрес на ответника и неговата майка. Ответникът е депозирал и жалба в РП-Сандански за извършена на 18.08.2020г. кражба на движими вещи от наследственото жилище на децата му, по която жалба е отказано образуване на досъдебно производство. След смъртта на своята дъщеря ищците само веднъж случайно са срещнали внучките си на улицата, при едно от посещенията им в гр.Сандански, придружавани от тяхната баба по бащина линия, при която среща са отправили обиди към последната. След смъртта на майка си Е. А. започнала да споделя със своя баща и своята баба по бащина линия /св.И. / на какво е била свидетел и какво е чула при посещенията си в гр.Гоце Делчев: че баба ѝ е удряла майка ѝ по главата; че майка ѝ и тя са били настройвани от баба ѝ срещу ответника; че М. Я. е карала внучка си М. да „прави записи на големите“; че братовчедка ѝ М. е обиждала майка ѝ и я е заплашвала да не казва, за да не ѝ се случи най лошото. След смъртта на майка си Е. А. не искала да се среща със своите баба и дядо от гр.Гоце Делчев, като споделяла на св.И. , че се притеснява и се страхува от срещи с тях. От този момент ответникът не позволява на ищците да осъществяват контакт с Е. и Д. А., в резултат на което Д. не ги познава. За това поведение на ответника Я. са

депозирали жалба в РУ-Сандански на 26.09.2020г. От около шестгодишната си възраст Е. А. има тикови изяви-двигателни и вокални, за лечението на които е била настанена в болнично заведение през м.май на 2021г. След смъртта на майката с детето Е. А. е работил психолог ежеседмично, впоследствие-един път месечно, а понастоящем работата с психолог е прекратена, тъй като детето е в добро психоемоционално състояние. От социалния доклад на ДСП-Сандански е видно още, че основните грижи по отглеждането и възпитанието на децата са поети от техния баща, подпомаган от своята майка, като са осигурени добри условия на живот. Децата са интегрирани в семейната среда, като осъществяват контакти с роднините по бащина линия. Ема А.а е ученичка във втори клас, а Д. А. посещава детска ясла. Децата са спокойни, в добро здравословно състояние, с нормално за възрастта си нервно-психическо развитие, нямат нарушения в поведението си, с изградена емоционална връзка помежду си, както и че Е. А. демонстрира стабилно емоционално състояние.

М. и Д. Я. са неосъждани. М. Д. Я. получава наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване, в качеството ѝ на родител на починалата Р. Д. Я.. Д. Я. е шофьор и управлява МПС, като автомобила разполага с детски стол. В Районен съд-гр.Гоце Делчев няма висящи и приключени дела, по които страни да са ищците по настоящото дело. В РУ-Гоце Делчев има две заведени преписки по жалби на ищеца по делото срещу трето лице и една преписка по жалба срещу ищеца по делото от трето лице. Изготвен е социален доклад от ДСП-гр.Гоце Делчев относно семейното, здравословното и материално положение и имуществено състояние на ищците и тяхното желание да се грижат за децата, от който е видно следното: ищците са пенсионери, живеещи сами в собствен апартамент в гр.Гоце Делчев, състоящ се от кухня, хол, две спални, баня и тоалетна, което жилище разполага с топла и студена вода и електричество, обзаведено с всичко необходимо за нормално функциониране на едно домакинство и в което се поддържа добра битова хигиена; имат и друга внучка, която им гостува; общият им доход от получаваните пенсии е в размер на 1800лв.; бабата няма здравословни проблеми, а дядото е с диабет втора степен, като ходи редовно на прегледи и с медикаменти поддържа здравословното си състояние; че имат желание да поддържат контакт с децата на своята починала дъщеря, като и желание за съдействие при необходимост срещите между тях и децата да се

осъществяват в присъствието на психолог. ДСП-Гоце Делчев изразява становище, че е в интерес на децата връзката между тях и баба им и дядо им по майчина линия да не бъде прекъсвана.

От заключението на вещото лице, извършило освидетелстване на ищците, е видно, че в биопатогрефията на Я.и няма особености, които да се отразяват негативно на годностите им, а в базистните им психични и психологични качества не се установяват обективни данни за наследствена обремененост с психична патология, не се установяват данни за органично мозъчна патология, не се установяват данни за същинско психично разстройство, не се установяват данни за интелектуален дефицит или спад, а маркантните особености на личността не налагат обсъждане на диагноза на личността. От заключението на вещото лице е видно още, че ищците са апсихотични, критични, фрустрирани, ситуативно тревожни в контекста на актуалната им житейска ситуация и спора им предмет на настоящото дело, както и че резултатът от извършеното психологично и психиатрично изследване не установява наличието на психопатологични проблеми у тях, които биха могли да рефлектират негативно върху личността, възпитанието, здравето, живота или имуществото на децата, а също и че не са установени факти за поведението им, поставящи в реална опасност живота, здравето, възпитанието, морала и интересите на внучките им. Вещото лице заключава, че Я. притежават необходимия капацитет и годност да осъществяват режим на лични контакти с децата Е. и Д. А., предвид актуалното на ищците психично състояние, личностови особености, образователна степен, възпитание, ценностна система и житейски опит. При разпита си в съдебно заседание вещото лице обяснява, че до заключението си е стигнало на база на цялостен психиатричен преглед с психологичните изследвания, които обичайно се правят от психиатрите, и допълнително събрани аналитични данни. В заключението на експерта е обърнато внимание на усложнените и конфликтни взаимоотношения на двете страни в производството и поширокото им обкръжение и неотреагираните им негативни емоции, поради което експертът отбелязва, че съществува риск децата да бъдат натоварени осъзнато или неосъзнато с тези им емоции, което би се отразило на емоционалния им статус и би застрашило базовата им потребност от безопасност, затова препоръчва полагане на усилие от двете страни в процеса да работят за преодоляване на личните им противоречия, включително и с

психологична помощ, в името на правилното емоционално и социално развитие на децата.

При така установеното от фактическа страна съдът излага следните правни изводи:

Съгласно разпоредбите на чл. 128 СК дядото и бабата могат да поискат от районния съд по настоящия адрес на детето да определи мерки за лични отношения с него, ако това е в интерес на детето, като според предложението второ това право има и детето. С тази разпоредба е признато отделно право на бабата и дядото да поискат от районния съд по настоящия адрес на детето да им определи мерки на лични отношения с него, ако това е в интерес на детето. Семейният кодекс не съдържа легално определение на понятието "интерес на детето". От тълкуването на разпоредбите на чл. 59, ал. 4 СК, вр. чл. 124, чл. 125 и др. СК се налага извода, че интересът на детето се свежда до това то да се отглежда и възпитава по начин, който му осигурява нормално физическо, умствено, интелектуално, нравствено и социално развитие, който му създава условия за съобразено с нуждите и наклонностите му образование и възпитание, който го подготвя за живота като отговорна и самостоятелна личност, който му осигурява адекватно упражняване и опазване на личните му и имуществени права и интереси и му обезпечава нормално участие в гражданския оборот. Според т. 3 от ППВС № 1/12.11.1974 г., което не е изгубило сила и при действието на сегашния СК под "интереси на децата" се разбират всестранните интереси на децата по тяхното отглеждане и възпитание - формиране на трудови навици и дисциплина, подготовка за общественополезен труд и изобщо изграждането на детето като съзнателен гражданин. Определянето на мерки за лични отношения на бабата и дядото с детето, съобразно чл. 128 СК е обусловено от конкретната преценка за интереса на детето. Интересът на детето е винаги нещо конкретно, тъй като е интерес на отделна личност. В разпоредбите на § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето е дефинирано съдържанието на понятието "най-добър интерес на детето". Начинът по който е дефинирано съдържанието на това понятие налага извода, че подходът е индивидуален, ориентиран към съобразяване на специфичните характеристики на детето, като най-разнообразни прояви на личността - физически, психически и емоционални особености, пол, възраст, минало, индивидуални потребности и

др.

Интересът на всяко дете е да расте в нормална семейна среда, като контактува с родителите си и с роднините от майчина и бащина страна. По този начин детето получава възпитание, подкрепа, придобива опит за различни житейски ситуации. Отчуждението от близките, включително от дядото и бабата от майчина и бащина страна не е в интерес на детето, освен когато те вредят на развитието и възпитанието му. По принцип бабата и дядото са мотивирани да полагат грижи за отглеждане и възпитание на внуците си и то в техен най-добър интерес.

При определяне на конкретен режим на лични отношения на децата с баба и дядо следва да се вземат предвид възрастта на децата, нивото на физическото и емоционално развитие на същите, отношението им към бабата и дядото, техните качества да го отглеждат и възпитават, влиянието, което те могат да оказват за развитието на тяхната личност.

При определяне на конкретен режим на лични отношения на децата с баба и дядо следва да се съобрази необходимостта децата да посещават съответно учебно заведение от определена възраст, да се отчете обстоятелството, че родителят, на когото е предоставено упражняването на родителски права работи, че на същият е необходимо време за ежедневни контакти с децата. Конкретният режим при условията на чл. 128 СК следва да се съобрази с установения режим на децата на обучение, почивка, включително и с родителя, на когото е възложено упражняване на родителските права.

Като преценява установените по делото факти съдът намира, че интересите на децата и по конкретно на Е. изискват да бъде определен по щадящ режим на лични отношения с ищите, които са баба и дядо по майчина линия. За да съобрази това, съдът изхожда от приетия по делото социален доклад, в който е отразено, че при определяне режима на лични контакти на двете деца с техните баба и дядо по майчина линия, следва да се ръководи от висшия интерес на детето и да вземе предвид желанията и чувствата на децата, емоционалните им потребности, възрастта и миналото на децата, опасността, която има вероятност да им бъде причинена, преживяната травма. От събраните по делото доказателства се установи, че Д. А. не познава

ищите (същата е била само на 10м., когато майка ѝ е починала и са преустановени отношенията ѝ с ищите), което е от значение при определяне вида и продължителността на мерките по чл.128 от СК. Същото се отнася и за нежеланието на Е. А. да осъществява контакт с ищите, която промяна в отношението ѝ към нейните баба и дядо е настъпила след смъртта на нейната майка. От друга страна, от приетия по делото социален доклад от ДСП-гр.Гоце Делчев относно семейното, здравословното и материално положение и имуществено състояние на ищите и тяхното желание да се грижат за децата, от който е видно следното: ищите са пенсионери, живеещи сами в собствен апартамент в гр.Гоце Делчев, състоящ се от кухня, хол, две спални, баня и тоалетна, което жилище разполага с топла и студена вода и електричество, обзаведено с всичко необходимо за нормално функциониране на едно домакинство и в което се поддържа добра битова хигиена; имат и друга внучка, която им гостува; общият им доход от получаваните пенсии е в размер на 1800лв.; бабата няма здравословни проблеми, а дядото е с диабет втора степен, като ходи редовно на прегледи и с медикаменти поддържа здравословното си състояние; че имат желание да поддържат контакт с децата на своята починала дъщеря, като и желание за съдействие при необходимост срещите между тях и децата да се осъществяват в присъствието на психолог. ДСП-Гоце Делчев изразява становище, че е в интерес на децата връзката между тях и баба им и дядо им по майчина линия да не бъде прекъсвана. От заключението на вещото лице, извършило освидетелстване на ищите, е видно, че в биопатогрефията на Я. няма особености, които да се отразяват негативно на годностите им, а в базистните им психични и психологични качества не се установяват обективни данни за наследствена обремененост с психична патология, не се установяват данни за органично мозъчна патология, не се установяват данни за същинско психично разстройство, не се установяват данни за интелектуален дефицит или спад, а маркантните особености на личността не налагат обсъждане на диагноза на личността. От заключението на вещото лице е видно още, че ищите са апсихотични, критични, фрустрирани, ситуативно тревожни в контекста на актуалната им житейска ситуация и спора им предмет на настоящото дело, както и че резултатът от извършеното психологично и психиатрично изследване не установява наличието на психопатологични проблеми у тях, които биха могли да рефлектират негативно върху личността, възпитанието, здравето, живота

или имуществото на децата, а също и че не са установени факти за поведението им, поставящи в реална опасност живота, здравето, възпитанието, морала и интересите на внучките им. Вещото лице заключава, че Я. притежават необходимия капацитет и годност да осъществяват режим на лични контакти с децата Е. и Д.А., предвид актуалното на ишците психично състояние, личностови особености, образователна степен, възпитание, ценностна система и житейски опит.

Според настоящия съдебен състав при контактите на децата с ишците същите ще имат възможност да получават приемане и подкрепа, да придобиват опит и знания в различни житейски ситуации, да изградят чувството за родова принадлежност и семейни традиции. За да се формират, като пълноценни личности децата следва да общуват и да получават грижи и обич не само от баща си, но и от своите баба и дядо, по майчина линия, така и бабата по бащина.

Относно режима на лични отношения на децата, съдът счита, че същия следва да се определи при превес на интересите на децата пред правото на бабата и дядото, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него да се определи режим на лични контакти, както следва: С цел децата да се адаптират към промяната в начина им на живот съдът счита, че след влизане в сила на решението за период от 12 месеца контактите на ишците с техните внучки следва да бъде по местоживееене на децата веднъж месечно-в почивен ден, по 2 часа-за времето от 10,00 до 12,00 часа, в присъствието на бащата и на психолог, а следващите 6 месеца- веднъж месечно по местоживееене на децата за период от 4 часа, в присъствието на бащата, без присъствие на психолог. След изтичане на определения от общо една година и шест месеца адаптивен и диференциран период, съобразявайки възрастта на децата и необходимостта Ема да посещава училище, а Деа-детско заведение, както и че бащата работи и на същия е необходимо време за ежедневни контакти с децата, съобразявайки също местоживееенето на страните-съответно в гр.Гоце Делчев и гр.Сандански, и необходимото време за придвижване от едното място до другото, съдът намира, че личните контакти следва да се осъществяват в почивен ден от седмицата, респ. в период от годината в който децата не са ангажирани с учебни занимания, и за период, който да не създава прекомерно неудобство за децата и техния баща, който носи основната отговорност по

отглеждането и възпитанието им. Съдът намира, че подходящия режим за лични отношения на ищите с техните внуци, след изтичане на определения от съда адаптивен период, следва да бъде следния: всеки втори съботен и неделен ден от месеца, за времето от 10 часа на съботния ден до 16 часа на неделния ден, с преспиване на децата при бабата и дядото, както и една седмица през лятото-в периода от края на учебната година до началото на следващата учебна година, като седмичният период не следва да съвпада с платения годишен отпуск на бащата, който следва да уведоми до 30.04. писмено ищите кога ще ползва този му вид отпуск, а ако до този срок бащата не уведоми ищите те имат право да определят седмицата, през която ще вземат децата при себе си, като уведомят бащата писмено до 30.05. Ищите следва да взимат децата от дома на бащата и да ги връщат обратно там, освен ако не се споразумеят предварително с бащата за друго.

Относно разноските: Съдът счита, че разноските следва да се определят съгласно разпоредбата на чл.21 от Наредба №1 от 09.07.04г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Предвид факта, че по делото не са събрани доказателства и е приключило в едно съдебно заседание, съдът намира, че следва да се определи минималния размер предвиден за този тип дел, който е 600 лв. и сумата от 12,50 лв., представляваща държавна такса.

Водим от горното БОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №220/02.11.22г., по гр. дело №1199/21г., по описа на РС – Сандански, като вместо него ОПРЕДЕЛЯ по иска на М. Д. Я., с ЕГН-*****, и Д. И. Я., с ЕГН-*****, и двамата от гр.Г. Д., ул.“****“, № *, срещу А. С. А., с ЕГН-*****, от гр.С., ул.“С.“, № *, вх.*, РЕЖИМ НА ЛИЧНИ ОТНОШЕНИЯ с Е. А. А., с ЕГН-*****, и Д. А. А., с ЕГН-*****, както следва: В продължение на 12 (дванадесет) месеца от влизане на решението в сила М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат внуците си Е. А. А. и Д. А. А. всеки втори съботен ден от месеца, по местоживее на децата, за времето от 10,00 часа до 12,00 часа, като контактите между бабата и дядото и техните внуци се осъществява в

присъствието на бащата на децата- А. С. А., и на психолог, а след изтичане на този дванадесет месечен период М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат внучките си Е. А. А. и Д. А. А. в продължение на 6 (шест) месеца всеки втори съботен ден от месеца, по местоживееене на децата, за времето от 10,00 часа до 14,00 часа, като контактите между бабата и дядото и техните внучки се осъществява в присъствието на бащата на децата- А. С. А.. След изтичане на една година и половина от влизане на решението в сила М. Д. Я. и Д. И. Я. имат право да виждат и взимат при себе си децата Е.А. А. и Д. А. А. всеки втори съботен и неделен ден от месеца, за времето от 10 часа на съботния ден до 16 часа на неделния ден, с преспиване на децата при бабата и дядото, както и една седмица през лятото-в периода от края на учебната година до началото на следващата учебна година, като седмичният период не следва да съвпада с платения годишен отпуск на бащата, който следва да уведоми до 30.04. писмено бабата и дядото на децата кога ще ползва този му вид отпуск, а ако до този срок бащата не уведоми бабата и дядото те имат право да определят седмицата, през която ще вземат децата при себе си, като уведомят бащата писмено до 30.05. Децата се взимат от дома на бащата и се връщат обратно там от М. Д. Я. и Д. И. Я., освен ако не се споразумеят предварително с бащата за друго.

ОСЪЖДА М. Д. Я., с ЕГН-*****, и Д. И. Я., с ЕГН-*****, от гр.Г. Д., ул.“****“, № *, ДА ЗАПЛАТЯТ на А. С. А., с ЕГН-*****, от гр.С., ул.“С.“, № *, вх.*, сумата от 600/шестстотин/ лв. представляващи разноски за адвокатско възнаграждение и сумата от 12,50/дванадесет лева и петдесет стотинки/лв.заплатена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____